

avant...!

Figueres 17 de juny 1931 - n.º 2

periòdic d'esquerra

redacc. sant llàtzer, 34

per catalunya

A l'hora present, com en totes les hores presents, els catalans hem d'accionar els nostres sentiments col·lectius per dos problemes cabdals; la consolidació de la República Espanyola i la confecció de l'Estatut de Catalunya.

Naturalment que plantejats aquests problemes a la solució dels bons pobles peninsulars, han de donar-nos un resultat únic: Federació de Repúbliques Ibèriques.

Nosaltres, empordanesos, hem comprovat en els homes de la nostra terra aquelles virtuts que tant ens han fet gala els amics de fora de l'Empordà: francs, nobles, justiciers, acollidors, etc.

Aquest poble eminentment liberal, es resisteix a les escameses de tot moviment nacionalista, per sincer que sigui, amb arguments similars a aquest: «tots som germans, no sols volem ésser-ho de tots els espanyols que fins trauríem totes les fronteres» bonic raonament que justifica encara més les nostres virtuts.

Amics de l'Empordà, penseu-hi!

¿Podem avantposar-nos en interès i amor a la col·lectivitat humana, al que han demostrat tenir els homes que avui integren la Generalitat de Catalunya?

No, secament no, els darrers fets els col·loquen a l'avançada.

Per això els amics d'*avant...!* ens hem posat incondicionalment, a les ordres de l'«avi» dels ciutadans catalans, En Francesc Macià.

Sentim la necessitat d'aproximar-nos-hi, perquè ens parlen uns homes que coneixen abastament, per la seva idealitat imputrescible; la presó, l'exili, les vexacions. Homes que no han regatejat el seu màxim esforç, per fer possible, ben aviat, que per damunt dels interessos individuals, suri la voluntat de tot un poble.

Gent de l'Empordà, novament Catalunya us demanarà el vostre criteri per a la lliure determinació dels seus desfins.

Escolteu-la i no vacil·leu.

Fixeu-vos bé. Catalunya ha de deslliurar un fill al món: l'Estatut. Aquest fill ha d'ésser la condensació neta de la Dolor soferta per aquest poble en la lluita constant per la causa de la Llibertat.

Penseu-hi bé i us adonareu que la vostra recança per ajudar a la nostra mare Catalunya provenia de què uns padrins il·legítims usurpaven el lloc als de dret propi.

Se us demanava treballar per la causa de Catalunya ferint les vostres innates idees liberals, des de la trona o des dels consells d'administració d'algunes empreses catalanes inhumanes egoïstes i jueves.

Avui us demanen que ajudeu a l'estructuració de Catalunya, homes francs, nobles, justiciers, generosos com vosaltres. Homes que pràcticament han desvirtuat dels llocs preeminents, els sentits aspres d'autoritats per aixecar-los a la senzilla categoria de Primers ciutadans.

Interessem-nos i votem per l'Estatut de Catalunya.

Amb el nostre més pur raciocini formem una consciència dintre el poble, que faciliti la tasca dels homes que han de formar aquest Estatut, fem que serveixi de model als petits pobles que senten profundament ànsies supremes de Llibertat.

SENSITIU.

full setmanal

28 juny 1931

Dintre breus dies el nostre poble entaularà una partida decisiva, l'aposta feta és: la llibertat. Els ulls del món fets en vosaltres esguarden amb interès el desenllaç de la jornada.

A l'exili, voltat de comoditats i de malestar, un gran culpable encara té esperança. Són els últims badalls. L'alt esperit cívic del poble es manifesta obertament. La papereta que hom deixarà a l'urna serà una afirmació rotunda dels nostres lliberals sentiments.

A la nostra contrada, però, restarem mancats de candidatura veritablement esquerrana. L'història brillant de democràcia i llibertat que ostenta l'Empordà ja fa temps que es un mite. La cadena difamant de l'esclau, encara refruny per tots els àmbits de l'Empordà.

Veieu un home corvat a terra, amb una eina a les mans, aguanta el sol de l'estiu i la pluja de l'hivern, comença el treball al despuntar el dia i acaba a posta de sol, és un home físicament fort. Moralment, però, ve el dia de donar esplai als sentiments ideològics i abans de fer-ho passa a casa de l'amo a cercar la papereta, i vota impunement contra d'ell mateix.

A l'Empordà és aquest l'home que més predomina. Juguines del cacic, de l'alcalde i del rector. No hi ha encara prou valentia per escampar als quatre vents, que som ciutadans lliures.

Aquests moments són greus per la nostra terra.

A les Corts espanyoles solament reïxiran els homes enèrgics.

Els nostres representants dins l'estat espanyol hauran de batallar per la màxima llibertat de Catalunya. Nosaltres hauríem desitjat votar una candidatura de reconeguda solvència esquerrista, i totalment catalanista.

No és així, però una vegada més serem disciplinats i votarem la idea.

I si la nostra «província» es troba orfe de representació a les Corts, nosaltres no en voldrem la culpa, però n'hauem de pagar les conseqüències.

MARIUS SUIRAM.

15 cts.

de l'empordà

baçur

Ens assabenten que a Bagur degut a què el poble no volgué acatar ço que proposava el cacic i el rector, el primer ha parat unes obres que feia, deixant sense treball a unes dues centes persones.

Si es confirma, les autoritats ho haurien de solventar, puix no és lògic que encara es vulguin imposar al poble pel pacte de la fam.

vilamacolum

En aquest poble les eleccions a jutge han estat fetes amb els mateixos procediments dictatorials que s'empraven durant el caòtic règim passat.

El cacic Paulí Geli anava de casa en casa imposant la seva voluntat.

Caldria que hom es donés compte que és lliure, i no deixar-se coaccionar per aquests subjectes que acostumats a manar no poden capir que actualment no hi hagi més l'ei que la del poble.

roses

A Roses varen donar el passaport a l'assessor de l'Ajuntament En Claudi Díaz Marquès.

Sense necessitat de remoure expedients hom actua enèrgicament.

albanyà

Amb motiu d'haver-se celebrat en aquest poble la processó de Corpus, varen succeir-hi incidents que podien haver acabat amb lamentables desgràcies.

El jovent, conscient dels moments actuals, va protestar enèrgicament de la mofa que es feia al poble.

No és hora de processons, és hora de sanear l'ambient local amb actes i festes de ciutadania.

Donem l'enhorabona al jovent albanyanenc i els hi desitgem fermesa per aguantar la seva viril actuació.

cabanes

Aquesta setmana ha quedat solucionat el conflicte sorgit entre els obrers i l'empresari de les obres pel passa-llis del riu Muga.

Han estat aprovades, satisfactoriament pels obrers, les bases que havien presentat. Mercès a l'intervenció del Sindicat de Figueres aquest con-

flicte ha estat portat amb el millor ordre, el qual ja començava a fructificar a l'haver-se presentat a aquell lloc la guàrdia civil.

A l'adonar-se de la presència de la guàrdia civil darrera els canyers, els obrers en senyal de protesta abandonaren el treball al·legant que no volien ésser tractats com a forçats, tota vegada que no havien comès altre delictes que demanar ço que legalment els pertocava.

perelada

El divendres dia 12 del corrent juny vingueren a donar un míting d'afirmació d'idees llibertàries, alguns individus del Sindicat de Figueres.

Amb molt d'encert prengueren la paraula els propagandistes sindicals, Costa, Ors, Pardo, Ventós i Segalà convenientment presentats per un simpatitzant del poble.

Foren escoltats amb molta atenció essent també molt aplaudits pel nombrós públic assistent.

Al finalitzar foren convidats a un refresc ofert pels organitzadors amb mostra d'agraïment.

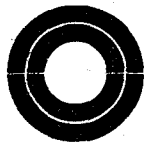
cadaqués

sant miquel de culera mollet

Els Ajuntaments d'aquests pobles han enviat l'adhesió al de Barcelona per l'acord demanant l'expulsió dels jesuïtes.

salvavides

l'únic caramel que
apaivaga la sed.

venda exclusiva a figueres:

jacint bosc

rambla, 11
portella, 9

esports

esport i ciutadania

Ens sentim joiosos de la cordial rebuda que féu la nostra Ciutat als esforçats atletes valencians Moran i Lora que recorren a peu el trajecte València-Mentón per a retre un homenatge pòstum al que fou en vida un fervent republicà a l'ensem que un excel·lent novel·lista: En Vicents Blasco Ibañez.

Pernoctaren entre nosaltres, el divendres, dia 12 del corrent, després d'haver recorregut en 3 hores els 36 quilòmetres que separen Girona de Figueres.

Durant llur breu sojorn entre nosaltres foren molt ben atesos per les Autoritats, per elements de tota mena i per representacions de les nostres entitats esportives: Unió Esportiva, Velo Club i Centre d'Excursions i Esports.

La gesta de Ciutadania d'ambdós abnegats marxadors mereix nostra sincera admiració i ens plau unir nostra modesta felicitació a les moltes que porten ja rebudes.

El dissabte, a les 4 i mitja de la tarda, abandonaren la nostra Ciutat per a desplaçar-se a Port-Bou; foren molts els que els acomiadaren i els coneguts esportius figuerencs Pineda, Surribes i Claveguera els acompanyaren en representació de les entitats esportives fins a la vila fronterera.

Desitgem als dos atletes de la regió valenciana el millor èxit en la gesta que porten a terme, encara que, aimants de l'esport i de la sinceritat, entenem que és molt més admirable, fins ara, l'actuació d'En Lora que se'ns ha presentat com un atleta molt disciplinat, en plenitud de facultat i capaç de realitzar majors proeses.

Hem vist en canvi en Moran un home curull de condicions físiques naturals, però molt ens temem que per manca de mètode i disciplina malgasti les seves energies i no arribi a peu a Menton a on sabem que se'ls prepara una apoteòsica rebuda.

Poble: Desconfia de molts que es diuen ara republicans. Cal que exigim certificat d'història ben republicana a tots els qui avui pretenen actuar de capdavanters. Aquests només són republicans d'ocasió.

clericalles

▲ Els de la «Cale», gent fanàtica i reaccionària, fan córrer que ens trobem en plena dictadura.

Davant de la croada que porta a cap aquesta gent, seria lògic pararlos-hi els peus, puix aquesta recollida de signatures i repartició excessiva de fulles pestilents, poden portar greus disturbis.

El poble ha demanat repetidament el Teatre Principal, creiem que ja és hora de bandejar d'aquest edifici tot ço que pugui a cera. Treta aquesta gent del cau, ja és més difícil que puguin conspirar, puix com que acostumen actuar a l'ombra no s'atreviran mai a donar la cara. Un exemple el tenim amb la processó de Corpus; tant valents, però a caseta que podria ploure.

▲ Segons els propagandistes catòlics tot home batejat ha de defensar la seva religió.

Això és una teoria molt jesuítica, puix cal tenir en compte que la majoria de batejats ho són per tolerància paterna, aprofitant l'incomprensió de l'infant.

Si fos factible poder-se desbatejar, fènim la completa seguretat que la quasi totalitat de ciutadans conscients, ho faríem.

▲ Hom veuria amb goig que el ministre de Justícia prengués exemple de l'actuació del seu col·lega ciutadà Azaña i fes una neteja general en la clerecia.

▲ conversa collida al vol

- I bé, es fa o no es fa la processó?

- Sí, dona; de fer-se sí, però no pels carrers, sinó dintre l'Església.

- Quina llàstima, eh Quitèria?

Tan bon dia com fa i tan bonica que ha estat sempre en diades com avui la processó pels carrers...

- Què hi farem, si aquest any ho han volgut així. No hi ha més, hem de prendre paciència.

- Bé dona, però no diguis pas, que ja fa malícia...

- Sí, Adelaida. avui es veu ben bé que, pels uns la llibertat i pels altres l'inquisició.

(Sense comentaris).

Gran assortit de calçat per istiu

Pallac

Galan, 2 (abans Engineers)

de cara al món

principi del fi

El feixisme frontolla. El papat i l'Estat feixista estan en pugna. El Duce ha fet clausurar totes les associacions de les joventuts catòliques. Efectivament, una i altra part pretenen el monopoli de la formació de la joventut. Això, per l'Església és una tradició que no ha renunciat mai, i pel feixisme és una pretensió que li dicta el seu orgull i una necessitat que l'imposa la seva política; per mantenir-se li cal fanatitzar les masses, i la millor manera d'aconseguir-ho és emmoillar a la seva manera el cervell mal·leable de l'infant. Lluiten per una hegemonia. La qüestió està en saber si la temença serà més forta que el ressentiment, si el papat s'ajupirà o continuarà la lluita.

Passi el que passi, el cas és que pel feixisme hi ha un nou símptoma de decadència, del qual nosaltres n'estem molt joiosos. I no se'n pot pas dubtar, puix el Papa no hauria aguantat amb tanta energia si no hagués descobert del seu adversari signes de feblesa. L'Itàlia està passant una crisi econòmica i una misèria de les quals està totalment prohibit parlar-ne; però, per això, no deixa d'ésser menys profunda. Per altra part, la facilitat amb què les terres hispàniques han agitat el despòtic jou que temps ha imperava, ha fet esgarrifar d'esperança a l'Itàlia anti-feixista, als amics de la llibertat i a totes les víctimes del feixisme. Tots els règims de força que estan als darrers extrems doblen les seves persecucions. Algunes resistències ja comencen a manifestar-se: és el que ha passat amb Toscanini. Després de la violència que ha sofert a Bolònia per part del Duce, ha estat objecte d'una gran manifestació de simpatia popular, que Mussolini no ha pogut evitar. No voldríem pas prendre els nostres desitjos per realitats, però sembla que el gran edifici dictatorial d'Europa comença a cruixir d'una manera molt significativa.

ginebra

A Ginebra s'ha de celebrar una conferència per a limitar la fabricació i tràfic d'estupafaents. La darrera conferència de 1925 fou una cosa escan-

dalosa, puix mentre a la sala de sessions es parlava per combatre els narcòtics, pels passadissos hi havien industrials que captaven clients.

La conferència de 1925 no es va ocupar sinó de reprimir el tràfic de drogues sense mirar de restringir la fabricació, cosa que aquest any vol fer-se.

Es un assumpte de gran importància. El que interessa és que tots els estats del món se'n preocupin seriosament i que intervinguin en la conferència que va a celebrar-se, especialment els estats productors com Pèrsia, Iugoslàvia i Turquia. Com interessa també que hi entri Rússia la qual nega la fabricació, però potser en té.

el feixisme contra la novel·la "després" de remarque

«París-10 (12 n.) - Notícies de Milà, diuen que el nou llibre de Remarque «Després», en la seva edició original i les traduccions en francès, anglès i espanyol, han estat recollides de les llibreries per ordre del ministre de l'Interior llur venda per tot el territori. - F.»

Casa Comas

Gorres i vestits de bany

El món camina ara molt depressa i aquells pobres d'esperit que s'encaterinen amb una idea fixa i no es mouen de lloc, serveixen únicament per a entrebancar els altres i es queden sols, «tots sols» fora de l'espai i del temps.

No saben lligar llur carro a una estrella epifànica per a fer via cap el futur; es queden embadocats mirant l'estrella immòbil.

No hi ha cap cosa més eixorca que el seny mesurat i estricte, que mai la gent de les «realitats», la gent de «seny», no ha pogut fer cap obra duradora i totes les coses de valor eterna d'aquest món han estat de primer cabòries de somniadors.

(Apunts d'un recent article de L'Opinió de Rafel Campalans):

conferències

Seguint la tanda de conferències organitzades per la «Casa de Catalunya», el dia 4 del corrent donà la seva esperada conferència a l'Ateneu de Madrid, el reconegut escriptor Carles Soldevila.

Desenrotllà l'interessant tema: «La qüestió de l'idioma».

Ens plau remarcar ací, entre les molt belles paraules de la conferència de Soldevila les següents:

«En el terreny polític la lluita per l'idioma és purament i simplement la lluita pel poder».

I acabà la seva magnífica dissertació amb aquesta brillant frase:

«Amics de Castella: consentiu que els catalans siguin íntegrament catalans, que és la nostra manera d'ésser profundament espanyols».

No cal dir que aquesta conferència assolí un èxit ben esclatant.

* *

Darrerament han donat interessants conferències a l'Ateneu de Madrid, Angel Pestaña, Joaquín Maurín i Andreu Nin.

Tots assoliren un gran èxit pel nombre públic que els escoltà i justament els aplaudí.

Felicitem als conferenciants i als qui tant encertadament organitzen aquestes sempre interessants conferències.

Molins de Vent i per Farinades
Avinguda de la República, 64

F. Ubanell

**per fer política
qui no deu fer-la...**

...les milícies dictatorials feixistes, han assaltat alguns centres catòlics.

...el govern de Lituània ha expulsat al nunci apostòlic com a estranger indesitjable.

...a Espanya s'han cremat convents.

...El govern d'Espanya expulsa amablement però sense paliatius, al cardenal primat i algun bisbe.

...els governadors multen o empresonen a religiosos mentre el Sant Pare fa discursos.

Comentaris? Es millor que cadascú se'ls faci.

i... prou

Damunt les pàgines d'un paperot indecent i xavacà que té per títol *la galeria* han aparegut uns dubtes i unes afirmacions alhora, que només un cervell desequilibrat i petulant pot haver-les fet per ignorància i incomprensió de les coses, degut a la terbolositat cerebral com també tèrbola ha estat la seva vida social, malgrat es digui el contrari.

En primer terme, devem dir al patró i al *gerent* (?) de la Tipografia «Ideal» que mantenim la denúncia amb tota la seva responsabilitat sempre i quan públicament no demostren el contrari.

La Comissió Tècnica d'Arts Gràfiques sap sobradament que no existeix cap litigi entre el Sindicat Obrer de diferents Oficis i el *gerent* de la «Ideal». Hi ha, això sí, l'aggravant vergonyós d'uns comptes que la dissolta Societat «Art d'Imprimir» espera encara la seva liquidació.

Nosaltres no preguntem mai a ningú com es diu ni si té ganes de treballar ni de reposar quan es troba cansat, ni quan vol menjar, perquè d'aquesta manera creuríem, com ells creuen, que un establiment tipogràfic pot convertir-se en un hospital de mal viure.

A despit de les intencions que els guia, nosaltres ho comprem a bastament. I volem creure que el senyor Soler Grau, faltat de lògica i sentit comú, comporta que al seu establiment es treballi 24 i fins 32 hores seguides, com ells afirmen. Això és una doble mala acció, millor dit, és il·legal i antihumà i més encara tractant-se d'un patró *socialista-comunista-pupí* i anomenant-se *defensor* (?) de la classe proletària.

Segons ells afirmen en la seva *pastoral* inserida en el periòdic *xinès la galeria*, després de la jornada de 8 hores, D. Josep Soler Grau cedeix el material necessari per a l'emancipació dels seus obrers, però, es desprèn que solament disfruta d'aquest avantatge l'esmentat *gerent*.

Hem de remarcar a l'autor o autors del comunicat *ideal*, que la Comissió

Tècnica d'Arts Gràfiques de Figueres es considera amb suficient capacitat per no haver de recórrer a armes polítiques i denigrants quan aquest assumpte és purament social

I per acabar, dol haver-ho de dir: Voler donar lliçons de català, senyor Agusí Martí Lluc (sense *h*), és afirmar una vegada més la seva petulància. Es tenir un desconeixement absolut, filològicament parlant, de què tots aquells cognoms que en el català arcaic són acabats amb *ch*, en el català de l'Institut d'E. C. van sense l'*h*, com per exemple: Lluc, Ruc, etc., etc.

Comentaris? cap!

LA COMISSIÓ TÈCNICA D'ARTS GRÀFIQUES
Secció del Sindicat Obrer de
diferents Oficis de Figueres

comentaris

▼ Hom creu necessari que els comerciants i industrials que han vist honorats els seus carrers amb nous i meritoris noms, ho notifiquin a la seva clientela i creditors. Es de doldre que degut a no saber la nova adreça, hom hagi de dirigir la correspondència a adreces d'ingrata recordança.

▼ La magna votació republicana del 12 d'Abril va enderrocar la monarquia. La vinent votació del 28 d'aquest mes ha de consumir la revolució. El poble realitzà, llavors, el primer pas revolucionari. Ara ha de realitzar l'esforç definitiu per aportar-nos una Ibèria nova profundament justa i plenament democràtica.

▼ Hem sentit comentar que hi ha alguns industrials de la nostra ciutat que sembla que tenen patent pel ministre de queviures a l'hospital.

Seria precís que la Junta d'aquest benèfic establiment ho tingués en compte i procurés repartir-ho amb justesa, puix hem de recordar que tots paguen els mateixos impostos.

▼ Hem llegit les «Bases de Manresa». Document de trascendental importància que pot servir de guia per l'Estatut Català.

Nosaltres voldríem que els diputats de la generalitat, que estan confeccionant l'estatut per presentar a l'Estatut espanyol, es fessin complet càrrec de diferents apartats de les «Bases de Manresa», que podrien completar l'obra que ells fan.

xifra i riera

advocat

consultori jurídic

cervantes, 16

figueres

retalls de premsa

de "la rambla":

RESPONSABILITAT

Aquells que exerciren càrrecs públics i tingueren com un gran honor l'atropellar els drets dels ciutadans de Catalunya i el fer escarni de llurs sentiments més nobles, pas-segen encara - encara! - tranquil·lament l'ur incivilitat, sense ésser molestats, confosos amb els ciutadans de debó.

I això no pot seguir, no ha de seguir. El poble no vol - no ha de voler - venjança; demana, exigeix si cal, justícia .. justícia immediata i per a tots, àdhuc per als més alts.

de "crisol" reproduïm traduït:

ENCARA QUE FACI CALOR

Ens escriu un lector:

«Les Corts Constituents han de celebrar-se a Madrid en plena canícula!

Per què?

Perquè als homes que s'apleguin allí no els ha d'acompanyar altra idea que la imperiosa de regenerar a Espanya «amb tota la calor que calgui!»

Res de platjes estiuenques, comoditats ni *pamplinerias*. A Espanya li cal saber una vegada per sempre si els homes que en el successiu l'han de seguir governant estan disposats al veritable sacrifici - al mateix que invoquen per a captar adeptes -, o van a seguir inclinats a la comoditat personal per caure en la negligència, amb perjudici de la col·lectivitat que els elegeix».

de "la publicitat":

Dies enrera, publicava una lletra que venia a dir el següent:

«No hi ha pas dubte que s'haurà de

fer un plebiscit o referèndum per tal de refermar l'acord que es prendrà en l'assemblea dels Ajuntaments de Catalunya en l'aprovació de l'Estatut. I bé. Votaran tots els ciutadans que viuen a Catalunya? Podran votar tots els funcionaris l'Estat que són espanyols, però, no catalans? I si és així, podem creure de bona fe que tots aquests ciutadans donaran el vot a favor de l'Estatut? No en tindrem prou amb els vots en contra dels catalans renegats?

Volem alliberar-nos del poder central i el primer acte que fem comencem per tolerar la intromissió de gent forastera, la qual mai podrà entendre res amb les coses de casa nostra. No hi ha pas dubte que n'hi haurà alguns que seran ben comprensius, però, seran tan pocs!»

Creiem que aquests assumpte és d'una importància capital. En part no som pas partidaris del referèndum popular. En seriem en cas que fos reglamentada l'elecció en sentit restrictiu. Pels destins de Catalunya sols poden intevenir-hi catalans i gent que estimi aquesta terra.

EL NOM TRÀGIC D'ANNUAL

Perquè val la pena reproduïm traduït del periòdic madrileny *La Tierra*, tot el que costà la tragèdia d'Annual, essent Alt Comissari d'Espanya al Marroc el nefast general Berenguer:

Morts.	11.500
Ferits.	875
Presoners	1.500

I en la reconquesta:

Morts.	1.800
Ferits.	6.500

Total:

Morts.	13.300
Ferits.	7.375
Presoners	1.500

Res més semblant a una processó que una desfílada carnavalesca. Penseu-hi i ho veureu.

municipals

► Tot Ajuntament republicà que encara no hagi demanat l'expulsió dels jesuïtes, hauria d'avergonyar-se'n.

Si per conveniències particulars hom no es vol fer mal veure, que dimiteix el càrrec.

No s'hi val que republicans de tota la vida es deixin confondre per «frigios».

► La festa d'viació de Santa Creu va ésser subvencionada amb 3.000 pessetes.

► Hi ha individus que solament van per conseller municipal, per les gangues que es presenten.

Aquesta gent són els que quan el partit els assenjala per ocupar l'esmentat lloc, es fan el desmenjat i diuen:

¡Bé vaja, si ho voleu em sacrificaré una vegada més!

Ací Figueres podriem trobar-ne algun d'aquests sacrificats.

► S'hauria de revisar degudament la contracta de la llum pública.

No s'entén com cada mes s'han de canviar tantes i tantes làmpares.

Seria necessària la deguda inspecció.

► Si és veritat que els *Hermanos de los Fosos* toquen el dos, l'edifici que seria ideal per traslladar-hi el nostre Hospital.

I enderrocant l'hospital vell es podria bastir, a lloc ben cèntric, la tan discutida plaça mercat.

Serien dues obres que molts figuerencs aplaudirien sincerament.

► La peixateria de la nostra Ciutat reuneix pèssimes condicions.

Es un local petit i llòbreg, acceptable per un poble de 1000 habitants.

Si no es tinguessin, tantes atencions amb el *clero*, ja fa dies que s'haurien hagut de foragitar els que disposen del Teatre Principal, i d'aquest edifici fer-ne una peixateria digna de la nostra ciutat, amb totes les condicions de l'higiene moderna.

Un local ampli i espaiós, amb la deguda ventilació i netedat.

Aquesta obra és de les més precises a realitzar.

► Creiem que és urgent remoure l'anomenat expedient Gou.

No podem permetre que En Claudi Diaz Marquès pugui jubilar-se impunement.

Seria una mofa que sols es podia permetre en temps de la dictadura.

Pròximament: Grans reformes en el CAFÈ

“XICO ROS”

amb motiu del canvi de propietari

davant les "ingènues" exclamem reproduïm, sense coment

un assassinat a la casa dels jesuïtes espanyols a parís

El corresponçal del *Manchester Guardian* a París telegrafia:

Fa ja alguns dies que la premsa i el públic parisencs estan intrigats - i la «Surété Générale» desconcertada - pel «drama de la rue de Varenne», ja que les fases principals en fan un assassinat tan misteriós com l'haurien pogut imaginar un Eugène Sue o un Conan Doyle.

El diumenge, dia 12 de febrer, l'estació de policia del barri fou informada que s'havia comès un crim en una casa tranquil·la de la rue de Varenne i que és molt freqüentada per capellans i persones religioses. La víctima era un espanyol d'una certa edat, que es deia De Paredes i que ocupava un despatx que era ple de pols en la planta baixa i que segons diuen tenia el càrrec de rebre els fons, que venien de tots els països, per a les missions dels jesuïtes de l'estranger i de distribuir-los. La resta de la casa sembla ocupada per nombrosos membres de la Societat de Jesús, una mena de gran quarter jesuïta.

Sembla que De Paredes ha estat mort per un cop d'una força terrible, donat amb una maça, una barra de ferro o una desfral. La policia el trobà firat endarrera en la seva cadira, amb el cap fet una pasta. Era tan terrible el cop que el matà, que la seva columna vertebral fou tota trencada per la col·lisió del seu cos amb la cadira. Sobre la taula hi havia una quantitat considerable de diners i de papers, de manera que el robatori ordinari ha d'ésser descartat com a motiu del crim.

La portera de la casa ha declarat que recentment l'agent jesuïta havia estat importunat per un individu que portava un abric clar, i que a cada una de les visites d'aquest home havia sentit que en el despatx es barallaven en veu alta. Es trobà fàcilment la pista d'aquest home. Es diu Simonds, té un germà que havia estat jesuïta i confirmà que durant algunes setmanes havia rebut nou mil francs en caritat de De Paredes, el dret del qual, de destinar els fons per a les missions a caritat, sembla dubtós. Com que Simonds està en estat de donar un alibi prou bo, car afirma que no es mogué del seu hotel el dia del crim, la policia l'ha deixat en llibertat. L'alibi no és pas perfecte, car l'hotel en qüestió té una sortida per darrera, i que generalment no és vigilada. De totes maneres la policia no creu pas que hagi comès el crim, però el sospita o de complicitat o de saber més del que ha volgut dir.

L'altra persona en la qual es fixà la policia fou el sagristà d'una església del barri, també un espanyol, un amic personal de la víctima, i una de les últimes persones, potser l'última, que la varen visitar. Fou constatat que el sagristà tenia un tall recent i bastant profund a la mà i que fou causat, segons explica ell, per la sivella de darrera dels seus pantalons, una explicació que no satisfà pas gaire la policia, tota vegada que el sagristà manté una reticència extraordinària pel que fa referència als costums i les activitats del seu desgraciat compatriota. La policia sospita també de la seva complicitat i creu que el sagristà no vol dir fot el que sap.

Segons la premsa, els jesuïtes d'aquesta casa de la rue de Varenne demostren

una reticència que és més aviat absoluta p De Paredes. A un repòrter de *L'Oeuvre* tenir com a resultat de fer perdre a la policia contestat de la següent manera:

- Que perdin la pista, a nosaltres no

de l'assassinat en una

El brutal assassinat de l'espanyol De «rue de Varenne», de París, sembla esdevé últimes conclusions de la policia estableix romangué vint i quatre hores o més coneixement del crim. Està demostrat que

-Vull venjar la mort del vostre Te
-Arri allà! Cuida't de casa teva; ne

persones entraren i sortiren lliurement de l' infim amic del mort, fou una de les persone

S'ha trobat una carta de De Paredes en les accions i altres documents important important jesuïta de Brussel·les, i continguts trobà el cadàver, fossin traslladats i guard mentre el «padre» a què anaven destinats trobat la caixa dels documents buida. De Br la policia per aclarir l'escamoteig. Dec

accions dels jesuïtes, recordem i parís, un crim monstruós

(de "l'opinió" números 3 i 4, primera època, any 1928)

pel que fa referència a les ocupacions de
re que suggerí que una tal reticència podria
licita la pista de l'assassí, diuen que li fou

ens fa res.

casa de jesuïtes a parís

De Paredes en la casa dels jesuïtes de la
venir, cada dia, un afer més fèrbol. Les
ten que el cadàver de l'agent dels jesuïtes
a la casa abans que l'autoritat fingués
durant aquest espai de temps diverses

ejada De Paredes!
no n'hem de fer res de la justícia.

l'habitació del crim. El sagristà Equino,
es que entraren a la cambra.

la qual es diu que en cas que morís,
ts pertanyents al «padre» De Broglie,
ts en una caixa de l'habitació en què es
dats en una altra habitació de la casa
jo vingués a París. I bé: la policia ha
roglie ha hagut de comparèixer davant
clarà que, efectivament, els documents

havien estat traslladats, essent encara el cadàver calent. Els documents foren
traslladats a l'habitació de De Broglie i fou precisament el sagristà esmentat el que
portà a cap la feina. Per què De Broglie no declarà aquests fets des del primer
moment? La policia li posà aquesta pregunta i el jesuïta contestà que no n'havia
tingut l'oportunitat.

El sagristà, que ha estat amonestat diverses vegades per la policia a
conseqüència de la seva reserva reticent, ha hagut de declarar que De Paredes li
havia donat verbalment l'ordre que en cas d'accident posés en seguretat els papers
guardats. Es el que féu. Els paquets de documents de què la policia s'ha incautat
són de divers ordre. Hi ha un «dossier» que es refereix al finançament de les
missions jesuïtes; els altres contenen la documentació dels afers privats d'un
nombre de «padres». Els jesuïtes com tothom sap, fan vot de pobresa i no poden
ocupar-se per la regla de la seva fortuna particular privada. Els papers demostren
que cap dels jesuïtes a què fan referència els documents havia renunciat a la
propietat de la fortuna particular. Havien simplement donat a De Paredes l'encàrrec
d'administrar-los-la. S'ha trobat, a més, una ordre de De Paredes al seu banquer
en la qual es diu que en cas de mort passi la propietat de la seva fortuna personal
a un jesuïta d'una casa de l'illa de Jersey. Això ja ha estat realitzat.

Han caigut, doncs, dues hipòtesis sobre la motivació del crim. La hipòtesi que
el robatori fos el mòbil, queda descartada des del moment que es vegé que en
l'habitació del crim hi havia molts diners. Les declaracions de De Broglie i del
sagristà exclouen que la motivació fos el desig de «razziar» documents.

El que excita fins a la sospita la premsa esquerrana de París, és la reserva
reticent fins a la ironia del personal religiós de la casa del crim. Un diari parisenc
ha publicat una descripció de l'interviu d'un dels seus redactors amb el sagristà a
l'església en què aquest treballa. El sagristà autèntic negà la seva identitat pel
procediment de dir, ell mateix, que el sagristà era fora.

- No li podria pas dir quan tornarà féu el sagristà rient i rentant-se les mans,
diu el repòrter, amb un sabó invisible.

Mentre la premsa radical i socialista parla extensament de l'assassinat de la
«rue de Varenne», la premsa de dreta manté una reserva embarassada,
exageradament discreta. Què justifica aquesta oposició? Es que un crim, pel sol
fet d'haver-se produït en una casa de jesuïtes, és un fet que s'ha de tractar d'una
altra manera - d'una altra manera més delicada - que si s'hagués produït dues
portes més amunt o més avall? Es que no convé trencar la màgia que exigeix que
en certes cases només s'hi poden fer novenes o cantar-hi himnes seràfics i frèmuls?
Es una pretensió notòriament exagerada produïda per una concepció falsa de la
unitat de l'espècie humana. Suposar que el món està format pels bons (jesuïtes) i
dolents (no jesuïtes) és una cosa molt difícil de creure.

*Caldria que Déu del cel, fet home, tornés a baixar a la terra per
expulsar els mercaders del temple.*

fora frares- fora monjes

Les ganguetes. - Hom ha parlat de les desgraciades «germanes» religioses que no tenen ni un clau, i altres coses.

Farses, res més que farses.

Si voleu saber els diners que ha fet la superiora de l'Asil d'una vila del Baix Empordà, pregunteu-li-ho.

A l'hivern fa fred, fa? Doncs, els asilats que vagin a jeure. Però el pressupost de calefacció cap a alguna butxaca. La «Superiora» ara és traslladada i ja està.

La llibertat. - S'ha parlat dels seus sentiments humanitaris. Vós heu estat malalt. Potser heu tingut «germanes» a veïllar. De franc?

Si heu d'anar a l'Hospital per gravetat o pobresa cal adaptar-se. (Aquí tots ens coneixem. I es té el mot donat de fer-se la gara-gara).

Ah, l'anònim, l'inconegut a la gran capital... Si els bon creient, res. Però desgraciat que no combreguis amb les seves rodes. La coacció es presenta immediatament. Si ets d'idees liberals, pateixes moralment i físicament. Si dones propines i claudiques la cosa varia.

La riquesa dels convents. - Abans els frares confessors ajudaven a ben morir. Ben morir volia dir que fessin testament favorable al convent A. o B. Un frare honorable aconsellava als moribunds testament just. «Penseu en els vostres fills que bé ho necessiteu» - deia a voltes.

El convent de què formava part en sortia perjudicat. Aquest frare es feia indesitjable. Un dia fou una de les víctimes de l'Inquisició.

Era el temps del terror descarat del cop de creu.

Nosaltres com a néts d'aquells avantpassats protestem i demanem l'anul·lació d'aquells testaments i per tant l'expoliació dels béns de les ordres religioses, i els interessos.

La veritat. - L'escola ha d'ésser laica. Uns demanen que l'escola ensenyi la doctrina cristiana.

Doncs bé: Es necessari ensenyar poc o molt les religions, però que es tingui en compte que cal donar la mateixa importància a la una que a la resta.

I cal que en les lliçons sobre aquest

punt diguin: «Aquí de totes les religions la catòlica és la dominant, però la majoria del poble és indiferent». Així, la veritat nua i crua.

I ara no creieu que no tinguem una doctrina. Per fer bé també en tenim.

Com ací hi ha una Acadèmia de Dibuix (carrer dels Tins), oferim la idea que obrin ells una classe de Catolicisme. Ja veurem quants n'hi aniran! I els que hi vagin que ho paguin.

Els pertorbadors d'ànimes. - Aquí els pares porten als «Fossos» els infants perquè es facin homes. Es que allí els ensenyen molt bé... (Traduït diu que els espolsen les butxaques molt bé).

El que ensenyen bé és de tallar-los els ideals masculins. Fer-los uns ciutadans amorfes. Desnaturalitzar la dignitat de fills de Catalunya - regió del món. Fer-los menyspreadors amb la llibertat, i un dels frares en explicar sobre Macià va dir-los: «... este cochino de Macià». - Així tal com raja, pocs dies abans de l'adveniment de la República.

Molts pares es creuen tenir fills. Però amb aquesta gent molts pares es trobaran que sols findran uns fills de carn, perquè d'ànima sols seran un fills de frare.

Via fora frares!

J. PUNXAPICA.

**L'església sol·lícita i precavida,
dóna bitllets de 1.ª, 2.ª i 3.ª classe
per a el viatge a l'eternitat.**

els homes que vol el poble

Els fets i el temps ens donen la raó. La gent d'«Acció Catalana», com la gent de la «Lliga», sols tenen la dèria de manar per administrar i lluir; no volgueren pactar amb les Esquerres, perquè envejaven el triomf per ells sols, i aquest egoisme els portà al fracàs més contundent.

Aquesta gent, però, sembla que no en tingueren prou amb la lliçó del 12 d'abril, que encara s'atreviren a presentar-se per Consellers de la Generalitat, i el poble una vegada més, els demostrà que no estava d'acord amb llur política marcadament conservadora.

Ja veurem si, a la fi, es donen per assabentats i es dediquen a fer *història*, que és l'únic que fan amb encert.

No volem per regir-nos homes conservadors ni administratius. Els moments són greus i queda molt per fer, i això no ho podem confiar ni a homes com els d'«Acció Catalana» i de la «Lliga», ni a d'altres que també siguin gent de temperança i poques realitats.

El poble vol homes d'acció, homes que donguin la cara i que se'ls vegi en el lloc de perill, sempre que així convingui per al triomf de la llibertat i la democràcia.

RICARD XIMENIS.

la millor
taronjada

demaneu-la a tot arreu.

representants per la
comarca:

solsona-salleres

joan mates, 13
figueres

moment

Suposem-nos la revolució del poble ibèric un simple queixal corcat i que cansat d'aguantar els seus dolors s'ha determinat la seva extracció.

Naturalment que una operació de aquesta mena no pot limitar-se, ja que cal tenir en compte l'estat putrefacte de l'enorme massa seccionada.

Una inflamada consciència popular es constitueix en odontòleg i zas! el queixal íntegre és nostre. Però poguérem extraure la corona i ens quedàren les arrels.

Enverinades aquestes per la somoguda exterioritzaren alguns trastorns.

El feixista cardenal Segura que fa el dimoni en nom d'una sabiduria angelical.

L'homogèniament cinemàtic Mugica que fa el segon violí

Les alarmes sense fonaments de la borsa.

Les baixes voluntàries a l'exèrcit. Però l'arrrel més grossa i punxaguda és la qüestió religiosa.

La separació de l'Església de l'Estat, ofereix una lluita semblant a la de les darreres eleccions, que és puntualitzà:

República o Monarquia.

Ciudadans o súbdits.

Ara és dirà:

Separació o Concordat.

Llibertat de consciències o control de les mateixes.

En nom de la Llibertat cal treballar, per l'exposició neta d'aquest problema, a la solució veritable del poble.

Hem de fer els possibles perquè no es trenquin els cors febles, inspirant llàstima, pels propagadors de la caritat cristiana:

Que ens té usurpades bona part de les riqueses.

Que declara la vaga de la fam als homes que manifesten noblement els seus ideals.

Que abandona als orfes, als asilats, als malalts únicament per un greuge a la seva vanitat.

Que recluta criminals per atemptar a la vida dels ciutadans.

Que llença pessetes que li sobren per desvaloritzar i arruinar l'esforç del poble treballador.

Que cal aguantar a les fronteres perquè sota l'aspecte de mendicants hipòcritament se'n duen ço que s'han apropiat com senzills rebenta pisos.

A l'aguait poble, cal fer explotar l'odi que pausadament ens han produït les seves falsetats.

Hem de començar a remoure l'ambient per poder assegurar-nos legalment el bon triomf de la causa liberal.

Poble, pensa que quan tornis a votar, serà per extirpar aquesta arrel grossa, punxaguda i aterrada que va escapar-te l'altra ocasió en què vares extraure únicament la corona.

SALIN.

les dues espanyes

Fa dies, des de la tribuna de l'Ateneu, galantment cedida a la Casa de Catalunya, Vidal i Guardiola ens deia que existien dues Espanyes: l'Espanya bereber i l'Espanya europea. Si bé ens causa dolor haver de fer aquesta diferenciació, no podem menys de reconèixer la gran veritat d'aquelles paraules. Realment, hi han dues Espanyes: l'europea, l'Espanya liberal, comprensiva, culta; no tant europea com creuen els optimistes i tan poc com la veuen els pessimistes. Es, podríem dir, l'Espanya del pacte de Sant Sebastià. Però al costat d'aquesta hi ha l'Espanya bereber, aquella que no s'ha desfet encara dels prejudicis del despotisme borbònic, la que encara ens pregunta: germans o estrangers?, la que no sap veure ençà de l'Ebre, la Catalunya real, fidel a si mateixa i amant de l'Espanya europea, sinó l'enemic, el «coco», gales terrorífiques amb les quals la monarquia ens investí. Es trist haver-ho de dir, però hi han dues Espanyes. I en front d'elles una sola Catalunya immutable, sempre la mateixa, fidel als seu ideal, ideal que no reclou a casa seva, sinó que el vol estendre ufanós per totes les terres ibèriques.

Catalunya perdé les seves darreres llibertats en mans del primer borbó, després de la restauració d'aquesta dinastia, el Felip V de trista memòria que infringí als catalans amb els més cruels insults i amb les més baixes vexacions. Des de llavors i durant segles, només que persecucions i afronts havem sofert de l'ignominiosa dinastia. Institucions, llengua, cultura, bandera catalana, tot perseguit i ultrajtat, sucumbint moltes vegades per a renèixer més tard, amb més esplendorositat que mai; sols una cosa es manté immarcessible, allò que la força no pot fer sucumbir: l'ànima del poble. Aquelles persecucions i aquests afronts feren germinar en la nostra terra el separatisme que s'enrobustí quan Alfons XIII -dels Borbons- s'enorgulleix d'ésser descendent del maleït Felip V.

La part sana i conscient de Catalunya és separatista d'aquell Estat oficial, mantingut pel despotisme i l'incultura, que cerca una força que el sostingui encenent una foguera de recels i odis entre Catalunya i el poble espanyol.

Tal abús arriba a fer la reialesa del seu poder estant, que obrí els ulls a tot el poble i aquest despertant de la seua secular inacció, virilment i noble (massa noble digueu) escombra d'Espanya tota la podridura i fa un poble nou, un Estat nou.

Amb la República desapareix el separatisme de Catalunya, car aquesta té consciència que trobarà la seva llibertat dins la República proclamada al crit de visca Espanya lliure. I els catalans confiem veure aquella Espanya lliure, aquella Espanya bereber d'abans, transformada en una altra d'única també, però europea ara. Però aviat arriba el nostre desengany. Dintre d'aquella Espanya europea hi viu encara l'altra, la bereber i així veiem com en molts llocs es declara el boicot als articles catalans, i com es fa el buit entorn de molts d'ells residents en diferents llocs d'Espanya. No tota l'Espanya ha comprès a Catalunya, sobre molta part d'aquella actua encara el verí que li injectà la monarquia.

No som separatistes, cal dir-ho ben alt, no ho som ni ho podrem ésser mai mentre Catalunya pugui viure amb amplia llibertat dintre la República Espanyola. Més si aquesta volgués, com la monarquia, encadenar-nos i esclavitzar-nos, Catalunya de nou, seria separatista. Volem, com deia En Campalans, ésser germans, però no germans dels Luca de Tena, sinó germans de l'Espanya liberal, democràtica i lliure.

I no femin aquells puritans a qui espanta el mot llibertat; volem ampla llibertat per estar més junts. Catalunya ben lliure dintre l'Estat espanyol i així Espanya serà també una i única, però més forta.

J. AUPI CARBONA.

CAMISES SPORT

Pararols

Monturiol, 9

demanem...

- ...que es canviï la policia local.
- ... a les empreses d'espectacles que redactin els programes en la nostra llengua.
- ...l'abolició dels monopolis.
- ...la destitució dels empleats que tant es distingiren durant la dictadura.
- ...que s'il·lumini el Parc-Bosc.
- ...secularització dels cementiris.
- ...que la gent de bona fe no es deixi coaccionar pels cànids amics dels jesuïtes.
- ... que callin les campanes i que no ens molestin més.
- ...que les banderes siguin merescudament conquerides, i no que siguin acceptades de subscripcions i festivals benèfics.

Ocasio

ES VEN una moto-sidecard, marca «HARLEY DAVIDSON», equipada, amb molt bon estat i a preu de ganga. Informes: CARRER PERALADA, N° 20 (FLEQUER) — FIGUERES.

En aquests moments, catalans, no perdem la tensió, per a defensar sempre les nostres llibertats. No oblidem tampoc mai, que tot i essent cordials amb els nostres germans d'Espanya, nosaltres primer que res som catalans, que d'espanyols no en som ni en podem ésser perquè no hem nascut a Espanya. No en som ni en podem ésser, però ens en sentim, en volem ésser, per esperit de germanor, de cordialitat, d'universalisme.

Els nostres homes sovint en voler anar cap al món havien topat contra els murs d'Espanya. Es En Macià que sentint-se primer català, separatista d'aquella Espanya, fou el primer que amb tota sinceritat i cordialitat, no amb l'esperit de dominar-los, sinó d'abraçar-los obrí els braços als pobles d'Espanya per a anar, junts, a la República Federal.

VENTURA GASSOL.

(De la Commemoració de les «Bases de Manresa» celebrada a la ciutat de Manresa el diumenge, 7 del corrent.)

tribuna lliure **noves**

una arbitrietat del governador de girona o un malentès?

El caporal de la Guàrdia Civil de Sant Llorenç de la Muga m'ha llegit un comunicat del Governador de Girona on hi diu més o menys el següent:

«Vist l'informe del caporal de la Guàrdia Civil de Darnius es prega al nomenat Joan Blanc Tarrés de declarar on vol fixar la seva residència i en cas de voler-se traslladar d'un punt a l'altre no ho pot fer sense un permís especial del Sr. Governador per escrit».

¿Quins són els motius pels quals el Sr. Governador em priva de traslladar-me d'un punt a l'altre sense el seu consentiment? ¿Es que no tinc dret d'anar on em convingui com qualsevol altre ciutadà de la República?

¿Es que el Sr. Governador podria especificar quin és l'informe donat pel caporal de la Guàrdia Civil de Darnius, poble que jo no conec més que de nom i que no hi he estat mai per res?

Si s'especificués, jo podria defensar-me i posades les coses en clar ben segur que s'hi veuria el malentès.

Si és per la meua campanya anticlerical pels poblets de l'Empordà, m'estranya moltíssim aquesta determinació del Sr. Governador, car de la mateixa manera que els capellans fan la seva campanya contra els «homes que van contra la religió i els drets de l'Església, puc jo fer lliurement la propaganda contra ells.

Estem en règim democràtic i per la llibertat de lliure propaganda demano al Sr. Governador que especifiqui i que en cas d'ésser un malentès, que faci la rectificació que tingui per convenient.

Mentre es fa pressió als elements que durant la dictadura hem estat exiliats i empresonats per lluitar per la llibertat es deixa transitar lliurement als pistolers del «Lliure» i es deixa fer la propaganda amb tota llibertat als homes que servien a la dictadura.

Que hi pensí el Sr. Governador i que rectifiqui.

JOAN BLANC TARRÉS.

ex-empresonat a la Santé de París pel complot de Prats de Molló, ex-exiliat i ex-presoner de la Model de Barcelona.

● A Aranjuang, en la matinada del diumenge passat, va traspasar un dels homes més rellevants de Catalunya, el digne ciutadà Santiago Rossinyol.

Un artista en lletres i pintura. Un gran anecdòtic.

La nostra terra una vegada més s'ha vestit de dol. Un veritable sentiment ens ha commogut.

Hem perdut una altra vàlua racial.

El tríptic envejable, per dissort, s'ha format:

Angel Guimerà, Ignasi Iglésies i Santiago Rossinyol.

Tres glòries que han passat a l'història amb lletres d'argent, símbol de puresa.

Nosaltres adrecem a la vídua i família el més sincer condol.

● Ens plau saludar efusivament al batallador periòdic «L'Opinió», avui acreditat diari.

Desitgem a aquest periòdic la virilitat de sempre per orientar degudament a les promocions actuals, puix cada dia hem de donar-nos més compte que sols assolirem el triomf de la democràcia decantant-nos decididament a l'esquerra, on mai ens portaran la majoria de ciutadans que es diuen republicans de tota la vida.

La joventut ha de seguir l'exemple dels lluitadors que han actuat sempre dins un assenyalat terreny de responsabilitat, i ha de separar-se completament de les velles carcasses que no fan res més que contagiar els esperits liberals amb el fatidic seny.

Es hora de donar pas als homes vells, joves d'esperit i als físicament joves, d'esperit assenyat, però, d'actuació enèrgica; i arreconar a la cambra dels mals endreços, els que impossibiliten descaradament l'obra de responsabilitats que cada dia demana el poble.

Amb homes com els que s'apleguen a «L'Opinió» podem sortir victoriosos, amb els que porten el seny com a estendart anirem de cap al fracàs més rotund.

Siguem conscients i actuem amb la màxima llibertat i decisió.

Un bon taller de calçat a mida

Pallac Galan, 2

● En el consell de Ministres del dia 9 d'aquest mes s'aprovà la creació de càtedres de català a les Escoles Normals de Catalunya, sota la inspecció de Pompeu Fabra.

Ho celebrem vivament, a l'ensem que adrecem la nostra sincera felicitació a Mestre Fabra.

discs i gramòfons
joan mates, 13 figueres

● Protestem de la repressió violenta de la Guàrdia Civil contra els obrers de Sant Sebastià en la qual caigueren víctimes 6 homes.

Quan ha d'acabar aquest procedir superdictatorial?

Manuel Garcia
SASTRE
Monturiol, 20 Figueres

● Ara que tenim a l'Ajuntament decidits esportmens, veuríem amb goig que s'interessessin per la construcció d'una piscina pública

Es una obra molt necessària.

Ramon Roig
ESPARTERIA i PALMERIA

Venda de canyes per a totes les indústries

AVINGUDA DE LA REPÚBLICA, 70
(abans carrer Nou)
FIGUERES

● HOMENATGE MERESCUT.— El dissabte, dia 6, tingué lloc a Reus un digníssim sopar d'homenatge al valent ciutadà, alcalde de Barcelona, Jaume Aiguader i Miró. Assistiren a l'àpat uns 250 comensals acompanyats de la més franca i sincera germanor.

L'enhorabona cordial a la cultural ciutat de Reus i d'una manera especial a l'entitat organitzadora Foment Nacionalista Republicà, per l'encert que ha tingut en homenatjar un home com l'Aiguader que sabé lluitar, cara a cara, contra l'odiós enemic, durant la dictadura.

● A la matinada del dia 15 de Juny va tenir lloc a la nostra ciutat l'enllaç de la gentil N'Antònia Miravittles i el jove doctor En Jaume Sunyer i Pi.

Adrecem la nostra enhorabona a la feliç parella, fent-la extensiva a la seva família, i particularment al germà, bon company nostre, Jaume Miravittles.

● Ciutadà Capità General de la Nació Catalana!

Si els encarregats de l'ordre no es cuiden de denunciar ho, sapiguem que Eugenio de la Torre, nomenat general de la 1.ª brigada de Muntanya, i Banús, coronel d'artilleria de Girona, durant la dictadura varen ésser uns fermes defensors d'ella, emprenent per compte propi diverses gestes de trista recordança, pels empordanesos.

Aquests homes són un perill per la República. Cal destituir-los com més aviat millor.

Si no es fa, es que hom té desigs d'alterar l'ordre.

● El dia 15 de juny va fer-se un àpat d'homenatge al nou director de l'Institut senyor Botella.

Ens diuen que durant la festa va haver-hi molt *jolgorio*.

Nosaltres preguem al senyor Botella que no confongui.

A casa nostra hi ha de tot.

Gran assortit en ventalls
Casa Comas

● L'amic Joan Forment, nou secretari de la Unió Socialista de Catalunya i mestre actual del Patronat Escolar de Barcelona, donà una interessant conferència pública dissertant sobre el tema «L'escola i l'obrer» al Casal Català Martinenc, el dia 6 d'aquest mes.

Felicitem al mestre Forment per l'èxit aconseguit.

● Sembla d'imminent reaparició el periòdic setmanal, òrgan de la Unió Socialista de Catalunya, «Justícia Social», el qual va desaparèixer durant la dictadura del Primo.

Esperem poder-lo llegir ben aviat.

● També ha tornat a aparèixer, a Girona, el periòdic bisetmanal «El Gironès».

— Tingueu compte que les últimes novetats són sempre a
Calçats Pallac

● El dia 13 d'aquest mes, la ciutat de Figueres va homenatjar, amb un xampany d'honor, al ciutadà Josep Puig i Pujades, amb motiu d'haver estat elegit Diputat per la Generalitat de Catalunya.

A l'acte varen prendre part diferents personalitats de Barcelona i Girona.

Una gran gentada assistí a la festa. Quan parlà l'homenatjat, visiblement emocionat, fou llargament aplaudit.

L'homenatge a Puig Pujades és ben merescut.

Es un dels ciutadans que més s'ha distingit per l'embelliment de la nostra ciutat.

Com a literat ha produït diferents obres de reconeguda vàlua.

Ens hem associat ben cordialment a l'acte.

● SARDANES. — Organitzada pel Foment de la Sardana, demà, dijous, a tres quarts de 10 del vespre, tindrà lloc una extraordinària ballada a l'esplanada del Teatre «El Jardí». L'execució anirà a càrrec de la renomada cobla «La Principal» de La Bisbal.

avant..!

D'aquest número endavant el nostre periòdic sortirà setmanalment tots els dimecres. Per tant, doncs, queden rectificats els preus de SUBSCRIPCIÓ de la manera següent:

Figueres: 1'90 ptes. trimestre.

Fora: 2'20 ptes. »

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Necessiteu

drogues, perfums, queviures, articles fotogràfics, pintures, etc.?

Tingueu present

Avinguda de la República, 17

FIGUERES

avant..!

**ara més que mai,
catalunya avant!**

conflicte possible

Recollit d'un diari anglès, dies enrera llegia a "La Publicitat", que a la part del protectorat espanyol d'Àfrica, s'estava portant a terme una campanya contra la nostra obra colonitzadora, i es deia que els agitadors eren elements comunistes i elements monàrquics.

Aquesta afirmació la trobo sense fonament, puix no puc capir, que els comunistes puguin colzejar-se amb els nefastos monàrquics.

¿Que en el Marroc s'hi fa o pot fer-s'hi una campanya de perturbació? Això pot ésser molt cert, però difícilment sabrem qui són els causants.

Actualment a Espanya, la gent que advoca més per un règim ben liberal i accentuadament d'esquerra, som els joves. I no seria res d'estrany que es descobrís en el Marroc, el mitjà per fer desaparèixer el perill d'un probable triomf de la nostra ideologia per tal de poder implantar a la nostra Pàtria un règim unitari, tan afros com l'anterior, regentat pels mateixos o similars personatges que dirigien el país en temps de la dinastia borbònica.

Però, cal tenir present que estem en un temps que el poble s'adonaria ben aviat de tan barroera maniobra, i aquesta gesta, en lloc de donar el fruit esperat, portaria greus disturbis.

Els homes joves que glafim per la

llibertat dels pobles no aniríem a una mort segura, ens cal la vida per a consolidar el nostre país.

Si els fills del Marroc demanen la seva independència, i es troben capacitats per a ella, el que cal més és fer veure les seves aspiracions a la S. de N. i que aquesta resolgui el problema sense nou vessament de sang.

Es probable que la reacció monàrquica vulgui fer ús de la fatal tecla africana, però hem de repelir que els joves d'ara no estem disposats a deixar-nos embarcar cap aquell territori, com un ramat de bous.

Aquesta gesta sols era assequible en temps del borbó, puix si algun home conscient s'indisciplinava era castigat durament.

Recordeu la gesta d'aquell batalló que es negà a embarcar a Màlaga, i recordeu també que per aquest motiu el borbó va poder concedir un indult de pena de mort, va ajornar uns quants dies la fi d'uns braus minyons, va canviar-los-hi l'estre de martiri, va suplir el *garrot* pel tret traïdor d'uaa espingarda moruna. I encara hi va haver qui lloà l'acció del XIIIè. borbó. Quin sarcasme!

L'actual règim no permetrà que la sang del nostre poble torni a escampar-se per les àrides terres del Marroc.

Si la reacció ens porta altra vegada la guerra africana, serà menester que aquesta sigui resolta diplomàticament, puix, de no ésser així, en lloc d'una guerra podria succeir que se'n desencadenessin dues.

Avui dia els cabilenys es troben en

perfectes condicions per a fer-nos la guerra. La força més important que tenim al protectorat és a base de gent del país.

El nostre Govern adonant-se dels greus conflictes que una nova insurrecció podria ocasionar, hauria de desproveir dels estres guerrers a qui, en un moment donat, poden fer-los servir contra nostra.

Tinguem present el desastre d'Annual. Les forces africanes fidels, que componien la Policia Indígena, es posaren, sense pensar-s'hi gaire, al costat dels rebels.

Davant d'aquest exemple, crec precis el desarmament de les Intervencions, Mehal'las i Regulars, cossos compostos de cabilenys.

El treball d'aquestes forces, actualment, es vigilar els bandolers que pul'lulen aquell territori. Doncs bé, per aquest servei un fusell es suficient; seria una mida necessària treure-los-hi el màuser.

Per això hem de procurar portar al Govern, homes degudament capacitats, els quals, adonant-se d'aquest possible conflicte, vagin seguidament a prevenir-se'n, dictant mides enèrgiques de positiu resultat.

Al Marroc ens cal un cos de tropes colonials, degudament armat, per mantenir l'ordre necessari, però mai, un exèrcit preparat pel desordre.

Puix cal tenir present que els que infatigablement conspiren contra l'actual règim, estan a l'aguait i aprofitaran la primera avinentesa per a occir-nos.

JOAN CARRERES I SALLERES.

L'obra de sanejament municipal que porten a terme la majoria republicana socialista de la nostra ciutat:

Primer acord. — Concedir 15 dies de permís al monàrquic Cifuentes (Cap dels municipals), pels serveis fets contra l'actual règim.

Segon acord. — Concedir a l'incapacitat Secretari Santaló, la direcció de les Oficines Centrals, obligant a les persones decents de l'Ajuntament a posar-se a les seves ordres.